

Panem et...

MŰBÍRÁLAT - SZÍNHÁZ - LXIII. évfolyam, 29. szám, 2019. július 19.

(Kálmán Imre: Csárdáskirálynő, Margitszigeti Szabadtéri Színpad, július 13.)

A mű megszületése óta eltelt több mint száz évben Békeffi Istvánon és Kellér Dezsőn, illetve Mohácsi Jánoson (és 1993-as kaposvári rendezésének két dramaturgján, akiknek nevét tündetőleg említjük itt meg: Julián Ria és Eörsi István) innen és túl többen több menetben, többféle megfontolással dolgoztak azon, hogy ez a letűnt idők mára avítottá vált társadalmi értékrendjét megjelenítő mese, ha nem is aktuálisabb, de legalább mélyebb legyen, kicsit többről szóljon, mint szerelem és rang konfliktusáról, idejétmúlt kifejezéssel a mésalliance-ról. Mert hát egy operett (is) akkor igazán jó, ha él és lüktet, ha valahogyan rá tud kapcsolódni a mára. Ezzel szemben Vidnyánszky Attila rendezését valóban inkább a nosztalgia hatja át - ahogy a herceg lemondóan legyint a Monarchia kávézó neve olvastán -, eleganciával, ugyanakkor nem minden ellentmondástól mentesen.